

מאיתנו העומס על מכונית הצבא, ודווקא לכיכר העיר, וחלק אחר עשה את דרכו ברגל. אלה הלכו לאט מדי, לטעמם של מלוויהם, ולכן, בשלב מסוים, החלו החיילים להריץ אותם. המירוץ הסתיים ב־ חצר המימשל הצבאי.

בשעה שתיים וחצי אחר־הצות ריכזו אותנו במין חדר ללא־תיק־רה, ואמרו לנו לישון. מירונוים לא היו, ולשירותים לא נתנו ללכת. הלילה היה קר, ולא יכולנו להי־רדם. ביקשנו מהשומרים שמכוח, אבל הם לא הבינו את דברינו. למולנו, היה איתנו בחור שחזר מעבודתו בישראל — תפסו אותו כשהיה בדרכו הביתה, לאחר שירד מן המונית שהסיעה אותו — הוא ידע מעט עברית, וביקש עבורנו שמכוח. קיבלנו שמיכה אחת עבור 12 איש. „איך יותר שמיכות, אמר השומר.

בבוקר, לאחר לילה ללא שינה, קיבלנו ארוחת־בוקר, שכללה, בין השאר, מצות. כ־כך מצות, זה מה שאתם אוכלים בפסח. ביקשנו לחם, אמרו שאין. גם ארוחת־הצהריים כללה, נוסף לבשר השומר, מצות. אבל עד אז נאלצנו לעבוד כדי להרוויח את מצותינו.

ניקינו את חצר המימשל מאבנים ומפסולת, וכאשר החצר היתה נקייה, העסיקו אותנו בהעברת אבנים ומטות במקום למקום. סתם כך, בשביל הכיף. ללא שום תור־עלת. חלק מאיתנו חילקו מטא־טאים, והאחרים אספו אבנים בידי־הם. בשעות הבוקר זה לא היה נורא, אבל לקראת הצהריים, כי שהאספסל מתחמם, קשה לנקות את החצר בידיים עורמות.

„הוראות מגבוה“. לארוחת־צהריים שוב כינסו אותנו בחדר גטול־התיקרה. באור היום גילינו כי המקום שימש, בעצם, כמשתנה מאולתרת. הצחנה היתה גוראת, ובפה התססו המצות. לשירותים הצליחו ללכת רק בני־המזל. היו והיו חלקי פנים אחר בלבד, והיו שהלכו פעמיים, לרשות האחרים הועמד דלי בתוך החדר, וכך העי־ברנו את גילינו השני.

בינתיים התודענו לקבוצה של תלמידים מאוניברסיטת בירז'ית. הם נעצרו לפני כשבועיים בין כות־לי האוניברסיטה. לדבריהם, איש לא חקר אותם עד אותו רגע, איש אף לא שאל אותם לשמם. וכך הם מבליים להם 17 ימים במיכלאת המימשל.

ביום השלישי הייתי כבר מוראג מאד. למחרת אמורה להתקיים בחינת־הגברות, ונראה שלאיש לא איכפת ששנות לימודי ירדו לטימ־יון בגלל דבר שלא עשיתי. ניר־סיתי להסביר לשומר שאני צריך להיבחן. „אין בגרות ואין בטיח.“ הוא ענה לי.

פיתאום ראיתי את אבי פוסע לאיטו בחצר המימשל. כנסיבות אחרות הייתי ודאי גאה על כך, שאבי רואה אותי עובד, מעמים אבנים ומנקה את החצר, אבל לא הפעם. לא יכולתי אפילו לגשת אליו. תיאורתי לעצמי שהוא בא כדי להשתדל עבורי ועבור חברי אצל המושל. שתדלנותו עוררה את־רי־הצהריים שוחררנו, אפילו לא חקרו אותנו.

עד כאן דיברי ציא סמור. קבוצה זו לא היתה האחרונה שנעצרה בעיצומם של בחינות־הבג־רות. כ־12 תלמידים מהעיר חברון נעצרו לילה קודם, ממש ערב בחינות־הגברות, זאת כאשר העיר חברון נהנית משקט יחסי בכל האמור בהפגנות תלמידים ובהש־לכת אבנים.

עמר עבד אלג'ואד צאלה, בנו של ראש עיריית־ראמאללה לשעבר אשר גורש לפני כשלוש שנים, נע־צר זו השנה השנייה ברציפות ערב בחינות־הגברות, גם השנה לא יוכל, כנראה, להיבחן. „הוראות

גומאדי ישוב ארצה?

בת שבע אהרוני (משמאל) מצב חסר תקדים

עורך־דינו הקבוע של גומאדי, שהיה גם סניגורו של טוביה אוש־רי ברצח־הכפול, אליהו קדר, עוב־הירושלמי יעקב רובין.

בני משפחתו של רחמים „גור־מאדי“ אהרוני, שותפו של טוביה אושרי, שהורשע ברצח עמוס אורי־יון, החלו לברר את מצבו המשפטי. מישפט הרצח־הכפול הושעת בעיקרו על עדותו של רמי ערוסי, שהיה עדי־מדינה. כאשר עוב זה את הארץ, לפני זמן קצר, החלו בני משפחתו של גומאדי פונים לעורכי־דין. מבחינה משפטית נר־צר מצב מעניין וחסרת־קדים. בלי עדותו של רמי ערוסי, לא הוכל כנראה התביעה להרשיע את אה־רוני בתיק הרצח־הכפול. השאלה אם אפשר יהיה להציג את עדותו של ערוסי במישטה, לפי התיקון לפקודת הראיות, טרם נבדקה. אולם מקורביו של ערוסי טוענים כי חלק מהתחייבותו בעדי־מדינה היה לחזור ארצה, אם ייקרא ל־העיד נגד גומאדי.

גם אם יחזור ערוסי להעיד, יתכן שעדותו לא תספיק כדי לבסס אשמת רצח או הריגה נגד גומאדי. אם הסלים התביעה להתי־פטר על העבירה הקלה של שותף־לאחר־מעשה, יתכן שגומאדי יחזור אשתו של גומאדי, בת־שבע, היתה נוכחת בכל מהלך המישפט ורשמה לעצמה פרוטוקול מפורט.

מגבוה. נאמר לאלה השואלים על גורלו במימשל הצבאי. מאיזה גר־בה נפלו הוראות אלה אין איש מוכן לפרט.

מישטה

השוטר שהדיח עדים

ששיה חודשי מאסר בפועל לשוטר שניסה להריח ער

הכל קרה לסלים אבו־יעאדה בגלל תאוות הנהיגה. הוא היה שר־טר במישטרת לוד, ויום אחד הת־חשק לו לנסוע במכונית לגהריה. אמנם לא היה לו רשיון־נהיגה, ולא היתה לו מכונית, אך הוא התגבר על כך כאשר ביקש מידיד־קבלן, אחמד אבו־מוסה, את מכו־ניתו. הוא לא סיפר לו שאין בידו רשיון־נהיגה, ולמחרת הופיע בביר־תו של הקבלן ואמר לבנו, שהיה בבית, כי אביו הבטיח לתת לו את המכונית למשך היום, כדי שיוכל לנסוע לנהיגה, להעיד ב־מישפט.

הבן חשב כי הדבר נעשה בהס־כמת האב, ומסר לשוטר את המכו־נית. בעודו נוהג בה בשימחה, קרתה לו תאונה בכביש החוף. השוטר תזר מייד ללוד, והבין כי הסתבך בצרה גדולה, כיוון שנהג ללא רשיון וכמובן, ללא ביטוח. על כן הכניס מייד את המכונית לתיקון במוסך, לא סיפר על־יכ־לבעל המכונית. הוא ניסה להציל עצמו וביקש מידידו, שוט, בשם יעקב בן־חמה, כי יעיד שהוא אשר נהג במכונית בעת התאונה. וכך גם סיפר הוא עצמו בעדותו ב־מישטרה. הוא סמך על־יכ־שחברו יעיד כמותו.

עדות־שקר. אולם באותן שעות נגרמה התאונה שהה בן־חמו בחברת כמה שוטרים בבית־המישפט בלוד, ולא יכול היה, לו גם רצה, לאמת את עדותו של סלים. וכך הוגש נגד השוטר כתב־אישום על כל המעשים הללו ל־בית־המישפט המחוזי בתל־אביב, והתובעת, שלומית אריאל, ביקשה מבית־המישפט להרשיעו.

השופט, אורי שטרומן, מצא ספק בפרט האישום, שאמר כי סלים הוציא את המכונית במיר־מה מהבן. „יתכן כי האב אמנם נתן את הסכמתו, אך כאשר למד כי לשוטר לא היה רשיון־נהיגה חשש להסתכן והעיד אחרת.“ קבע השופט. אך הוא השתכנע מעל לכל ספק, כי סלים התכוון להדיח את חברו, בן־חמה, להעיד עדות־שקר, ולומר כי הוא אשר נהג במכו־

נית. „הדחה בחקירה על־ידי שר־טר, שהוא ממונה על שמירת ה־חוק, המורה פי כמה מאשר עב־רה דומה המבוצעת על־ידי כל אורח אחר.“ קבע השופט, ודן את סלים לשישה חודשי מאסר בפועל ועוד שישה חודשי מאסר על־תנאי.

מישפט

מילונים

בחפיסת־קלפים

במיוודה אבודה במטוס

נעקמו מיריוני לירות

כאשר עמד אברהם קסוס לשו־ב

מנהל עסקי תיירות ונופש בטני־ליף, וכיוון שחוקיה של ארץ זו אינם מתירים הוצאת כספים באופן חופשי, החליט להוציא את הכס־פים שצבר בחפיסת הקלפים, אר־תה החביא במיוודתו.

לכאורה התרגיל הצליח. אנשי־המכס של טנירף לא חשדו כי ב־מיוודת התמימה מסתתר אוצר, והוא המשיך בסיסתו לישראל דרך־מדריד וציריך. כאשר קנה את הכרטיס הובטח לו כי אם יצא באותה טיסת־בוקר מטנירף, יצליח לתפוס את הטיסות הבאות כדרוש, ויגיע לישראל עוד באותו היום. ואמנם הוא ירד ממטוס אחד בר־מדריד ועלה לשני כסדר, אך כאשר הגיע לציריך התברר לו כי הטיסה לישראל, במטוס אל־על, עזבה כ־שעה לפני שהגיע למקום.

פרקליט עינבר

לאן נעלמה המיוודת?

לא היתה כל ברירה, למרות זע־מו, ולא נותר לו אלא לבלות את סת קלפים, מתוכה הוציא את כל הקלפים מלבד העליון והתחתון. בין השניים החביא האיש כשני מיליון לירות במטבע זר. קסוס הוא תושב ישראל, אך

בישראל התברר לו סופית כי המיוודת, ובה כל הכסף, נעלמו ללא שוב. בימים אלה פנה בתבי־עה מישפטית נגד חברות־התעופה איריה וסווייט־איר. עורך־דינו משה עינבר, המתמחה בדיני־תעו־פה, דורש מהחברות שני מיליון לירות, צמודים לדולר.

תרגיל לבלשית

התובעת לא רק תבעה

אלא גם מצאה

את הנאשם המסתתר

התובעת היפה פנינה גיא היתה נרגזת. היא ישיבה ושוחחה עם אח־מאנשי המישטרה, שעמד להופיע כעד בתיק תביעה, ותוך כדי שי־חה התלוננה כי המישטרה אינה מצליחה למצוא נאשם מסויים שאותו היא מחפשת כבר כשנתיים. „האם המישטרה חסרת אונים? שאלה התובעת את השוטר.

כאשר התעניין לדעת את שמ־של הנאשם, סיפרה גיא כי זה נתן שווימר, הנאשם בכמה וכמה תיקים של הונאה הוצאת־כספים במימה.

ניצוץ נדלק בעיני השוטר, והוא שאל: „נתן שווימר, שהתגורר בזמנו בחולון?“

„כן“, ענתה התובעת המופתעת ואז הסתבר כי איש־המישטרה מכיר את הנאשם, וכי ראה אותו לאחרונה מסחוב בבאר־שבע ובערד.

„אם תבקשי ממישטרת באר־שבע, הם יאתרו אותו עבורך, הציע השוטר. התובעת שלחה מיב־רקים למישטרת ערד וגם באר־שבע, והשבוע הובא שווימר, אתו כבוד. לפני השופט יוסף חאגי־יחיא. התובעת ביקשה כי ייעצו עד תום ההליכים. היא הסבירה לשופט כי נגד שווימר תלויים ועומדים תיקים פליליים לפני של־שה שופטים מחוזיים בתל־אביב אלה הצטברו בשנים 1976 עד 1978. הכספים שהנאשם הוציא במימה, לדברי כתב־האישום, מגי־עים למיליוני לירות. במיקרה אחר הבטיחה, לדברי התביעה, לבחור־המסויימת לסדר עבורה ויזה אמרי־קאית, ותמורת שרות זה קיב־

תובעת גיא

האם המישטרה חסרת אונים?

ממנה 1500 דולר. כדי לשכנע את השופט אמר התובעת, כי אין לדעת אם בפעו־הבאה תהיה כל־יכ־בת־מזל ותפ־גוש דווקא בשוטר המכיר אותה. „לכן יש לעצרו עד תום ההלי־כים“, ביקשה התובעת.